

skulde have et Samarbejde i enkelte Kredse; man tilbød, at der skulde være et Fællesskab, omfattende alle Kredse. At jeg paa Odense-Mødet benyttede et Citat af Drachmann — det er virkelig af Drachmann, det ærede Medlem kan være ganske vis derpaa —, idet jeg brugte den spøgende Vending, at mit Parti skulde gaa ud paa Landevejen og slaa ihjel, har jeg set anført, jeg ved ikke hvor mange Hundrede Gange. Jeg er saa heldig, eller skal jeg sige: saa uheldig, med den Slags Ord, at jeg møder dem overmaade mange Gange, efter at jeg har anvendt dem. Men da var allerede Spørgsmaalet afgjort, da var det afgjort, at der ikke blev et fælles Valg, da stod det saaledes, at vi var sikre paa, at vi vilde komme i Strid om Kredsene, og saa antager jeg, at det ærede Medlem gik ud fra den samme Politik som jeg, at skulde der være Strid, skulde man se at faa saa mange Kredse som muligt. Det vilde undre mig meget, om det ærede Medlem havde valgt en anden Politik. Jeg hørte nok det ærede Medlem sige, at han havde ikke vidst den Gang, han afviste Tilbudet fra Socialdemokrater og Radikale, at det skulde gaa saa haardt til. Ja, men kan man virkelig tro, at man kan vente særlig Hensynsfuldhed, efter at man har afvist et Tilbud? Det ærede Medlem vilde vist ikke have skaaet os. Jeg antager ikke, det ærede Medlem ønskede, at Socialdemokraterne og de Radikale skulde faa Flertal her i Tinget. Hvorfor skulde han ogsaa det? Men det ærede Medlem maatte vide, hvad han udsatte sig for, og han tog ogsaa sin Bestemmelse ud derfra. Det er, hvad jeg tror at behøve at sige om de gamle Ting.

Det ærede Medlem er inde paa den nuværende Stilling. Det ærede Medlem talte om den Erklæring, den Beslutning, som er vedtaget af Folketinget forleden, og sagde, at det var ikke en Tillidserklæring, Regeringen havde faaet. Det undrer mig, at det ærede Medlem saa i sit eget Tidsskrift med sin egen Haand har skrevet det stik modsatte. Han skriver: „Det vilde have et Tillidsvotum, ikke blot af sine egne Partier paa Rigsdagen, nej, af alle Rigsdagens Partier. Mindre kunde ikke gøre det. Et Tillidsvotum fra sine egne Partier havde Ministeriet haft længe, men hvad var det?“ — Jeg beder undskyldt, at jeg læser de Linier op. — „Saadant noget kan ogsaa andre Ministerier fremvise; nej, et Tillidsvotum fra den hele Rigsdag, det var noget ganske andet. Det maatte Ministeriet Zahle have, ellers kunde

det ikke leve. Der skal meget til. Og Ministeriet fik sin Villie.“ Saa har vi altsaa faaet et Tillidsvotum fra det ærede Medlems Side. Det ærede Medlem kan ikke komme fra det. Jeg vil ikke disputere om Ordene, for de kan være ligegyldige, men naar det ærede Medlem selv skriver, at vi har faaet et Tillidsvotum, saa er det mærkeligt, at det ærede Medlem saa kort Tid efter — Artiklen findes i Nummeret for i Dag, den 2. Juli, men den er sikkert skrevet for nogle Dage siden — har forandret sin Opfattelse i den Grad. Det er nu imidlertid mindre vigtigt. Den Støtte, som Ministeriet fik tilsagt ved den Lejlighed, var ikke af partipolitisk Art, det har jeg sagt til det ærede Medlem, det har intet Medlem af Ministeriet nogen Sinde paastaet. Naar det ærede Medlem siger, at hans Parti ikke er slavisk bundet til de Lovforslag, som fremsættes af Ministeriet, skal jeg straks give ham Ret. Det ærede Medlem og ethvert Medlem af Rigsdagen har absolut Ret til at øve Kritik over de Lovforslag, der fremkommer. Om Straffelovstillaaget, som det ærede Medlem har talt meget om, men under den Forudsætning, at han ikke vilde tale om det, gælder naturligvis det samme. Intet Ministerium kan i og for sig vente sine Forslag gennemført akkurat, som de er fremsatte. Jeg vil undertage Forslag som det, vi i Øjeblikket forhandler; i et saadant er det vanskeligt for en Finansminister at modtage Ændringer, men hvad andre Forslag angaar, er det naturligt og Rigsdagens baade Pligt og Opgave og Ret at kritisere dem og bearbejde dem. Dette gælder, som sagt, ogsaa Forslaget om Tillæg til Straffeloven. Derom er vi altsaa enige. Men naar jeg kommer til selve Lovforslaget — og det ærede Medlem var inde paa dets Indhold —, synes jeg, at det ærede Medlem ikke var rigtig klar over Spørgsmaalet. Spørgsmaalet er, om man her i Landet i Skrift og Tale kan have Lov til at fremsætte ganske usandfærdige Udtalelser om Landets Neutralitetspolitik, den ligelige, ubetingede Neutralitetspolitik, som alle er enige om skal føres. Og i den Henseende har det nogen Betydning, at dette Lovforslag er ønsket af den nuværende Udenrigsminister; det er den Erfaring, Udenrigsministeren har haft med Hensyn til, hvad saadanne Udtalelser har betydet, og hvordan de har skadet i den forløbne Tid, der har ført til Forslagets Fremsættelse. Det ærede Medlem skulde dog erke, at der er et Hensyn her, som Regeringen er nødt til at tage, nemlig et Hen-